

samme Dagløn, og det vilde for Entreprenørerne være ruinerende, foruden at det vilde være demoraliserende. Jeg tror ikke, at man tør gaa til at fastholde denne Bestemmelse, hvis man vedtager Loven i dette Øjeblik. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at jeg tror om den nærværende Minister, for hvem jeg har den yderste Højagtelse, netop fordi han er saa ideelt anlagt, som han er, at han meget let kan komme ind paa den Teori at søge gennemført i Praksis, at man skal forbyde Udlændinge at tage Arbejde, og det vilde jeg anse for en stor Ødelæggelse, for et stort national-økonomisk Tab. Det er vel en given Sag, at de amerikanske Fristaters Rigdom for en stor Del har bestaaet i og fundet Vækst ved Tilgangen af Arbejds-kraft — ogsaa af Kapital, men væsentlig af Arbejds-kraft — fra alle mulige andre Lande. Noget lignende gælder overalt og i ganske særlig Grad om vort Land i dette Øjeblik. Af forskellige Grunde ere vi bleven reducerede saaledes, at det nu er vanskeligt for noget Erhverv at skaffe sig den nødvendige Arbejds-kraft. Befolkningen i Danmark tager vel til efter de normale Regler. Jeg har i alt Fald ikke mærket nogen særlig Nedgang, men det er dog vist, at Tilgangen af legemlig Arbejds-kraft under alle Former, er i stærk Aftagende, og jeg skal love for, at den danske Bonde og den dandske Herremand skulle komme til at føle det, hvis man gennemfører disse Lovforslag og samtidig skrider til nogen Art af Begrænsning af Indførselen af fremmed Arbejds-kraft. Hver eneste Egn, hvor man vil indføre dette, at man vil anlægge en Jernbane til den ene eller den anden Side og vil forbyde Adgang af fremmed Arbejds-kraft, vil faa at føle, at de hverken kunne saa eller høste eller i det hele taget faa Landbrugsarbejdet normalt udført. En saadan Mangel paa Arbejds-kraft vil der blive. Jeg advarer derfor virkelig alvorligt imod, at man vil udsætte sig for, at noget saadant kan ske.

En lignende Bemærkning har jeg at gøre til § 11 under h., hvor der er gjort Forandringer i de ligeartede Bestemmelser, der tilsigte de samme Formaal, i de tidligere Jernbanelove. Jeg sigter særlig til det Punkt, som staar i Midten: „Fondens Midler kunne med Ministerens Billigelse anvendes til Fornyer og Udvidelser af Anlægget med Tilbehør“. Jeg vil her sige temmelig ligelydende og lige betydende med, hvad jeg tidligere har sagt om Punkt d., at jeg tror heller ikke, at man nu i

dette Øjeblik tør gaa til at opretholde den Ordlyd, som denne Bestemmelse her har faaet.

Jeg kommer dernæst og endelig til Afsnit A. om Statsbanerne. Derom vil jeg da sige, at der maa man maaske først og fremmest reducere. Jeg har allerede peget paa, at jeg finder det lidet formaals-tjenligt og ganske ulogisk, at man vedtager disse Jernbaner, hvis der i Vedtagelsen under denne Form, i denne Lov, kan ligge nogen Bestemmelse om, at man ikke vil skride til andre Anlæg, før disse ere gjorte færdige, og det staar i alt Fald for mit Øje, som om dette er Meningen. Det kan man ikke gøre, fordi der vedbliver at taarne sig ny Tanker op, som trænge til Gennemførelse. Der er i denne Sal i disse Dage peget paa adskillige saadanne ny Tanker, og der kunde peges paa langt flere, og det kan i dette Øjeblik ikke siges, hvilken af dem det vilde være korrekt at tage op til første Gennemførelse. Derfor kunne de ikke komme med i dette Øjeblik, men fordi de sikkert nok indeholde forskellige Ting, som ville vise sig nødvendige og korrekte at gennemføre, bør man ikke udelukke sig fra at gennemføre dem ved nu at vedtage saa mange Jernbaneforslag, at de ikke kunne komme med. Jeg skal pege paa det ene af Kommissionens Forslag, som den højtærede Minister har udeladt, nemlig en Forbedring af Aarhus—Kalundborg-Routen. Jeg er ikke blind for, at den højtærede Minister kan have Ret i sin Henvi-sning af denne Tanke til Finansudvalgets Afgørelse for saaledes at gennemføre denne Forbedring gennem Finansloven. Men det er jo ikke vist, at det er det rette, og det er ikke umuligt, at den Tanke, som her saa stærkt er propageret af min ærede Næstnabo til højre, det ærede 1ste Medlem for 7ende Kreds (Madsen-Mygdal), Tanken om Refsnæs—Hou-Routen, kunde vinde en saadan naturlig Tilslutning, en saa overvældende Tilslutning, at den maatte vise sig værdig til Gennemførelse, og at alle kunde blive enige om at gennemføre den. Jeg nævner udtrykkelig denne, fordi den saa let i Tal kan sammenlignes med et andet Projekt, som ikke findes paa Loven, men som har fundet adskillige Talsmænd i denne Sal i disse Dage, nemlig Projektet om at lægge en Bro over Storstrømmen ved Masnedsund. Dette sidste er, saa vidt jeg ved, kalkuleret til 8 Mill. Kr. Refsnæs—Hou-Projektets fuldstændige Gennemførelse er, saa vidt jeg husker, kalkuleret til 10 à 11 Mill. Kr. Nu er der for mig